

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ ΕΙΣ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΤΑΜΠΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Μία συνέντευξις μαζί της)

Μία ακόμη μεγάλη κατάχρησις, ανακαλυφθείσα τὴν εβδομάδα αὐτήν, ἀνεστάτωσε τὴν ἀθηναϊκὴν κοινότητα.

Μεταξὺ τῶν ἀνακαλυφθέντων καὶ συλληφθέντων καταχρηστικῶν, ὑπῆρχε καὶ μία δεσποινίς, μία νεαρὰ δακτυλογράφος, ἡ Χρηστὶνα Ταμπάρουδου.

Αὐτὴ ὁ κυριώτερος μογλὸς τῆς δόξης ὑποθέσεως.

Αὐτὴ ἡ διευκολύνουσα τοὺς καταχρηστικῶν.

Αὐτὴ ἡ παραδίδουσα εἰς αὐτοὺς ἔγγραφα καὶ σφραγίδας.

Ἡ Χρηστὶνα Ταμπάρουδου!

Ἡ ἀπὸ πτωχῆς ἐργατικῆς κόρης καταστῆσα ἑκατομμυριούχος μὲ ἐπαύλεις καὶ αὐτοκίνητα!

Θέλοντες νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστιας τοῦ «Μπουκέτου» μερικὰς περὶ αὐτῆς πληροφορίας, τὴν ἐπεσκέψθημεν εἰς τὸ Β' Τμήμα Κυταδιώσεως.

Τὴν εὐρίσκουμεν εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον τοῦ ἐπάνω πατώματος, ὅπου κρατεῖται, πλάι στὴ μητέρα της, ἐν τῷ μῆσφ συγγενῶν καὶ φιλενάδων, μετὰ τῶν ὀποίων συζητεῖ. Φαίνεται ἤδη πλέον ἥσυχαι καὶ ἡσυχασμένη. Ὅτε μελαγχολοῖ, ὅτε δάκρυα. Ἐσυνήθισεν ἀσφαλῶς εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

Τὰ μαλλιά της εἶνε ἀτακτα, ἡ ἀμφίεσις της πενιχρὰ μάλλον. Δὲν δείχνει κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ στολισμὸ της. Μορφή συνθησιαμένης κόρης λαϊκοῦ σπλητιῶ. Πονηρὰ μάλλον παρὶ ἐξουπνῆ.

Ἔχει ὑποκνημὴ πλέον στὴν μοιρὰ της καὶ περιμένει τὰς συνεπειὰς τῆς πράξεώς της μάλλον ἀτάραχος.

Τῆς δηλώνουμε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μας καὶ δέχεται νὰ μῆς ὁμιλήσῃ σχετικῶς μὲ τὴν τελευταίαν τῆς περιπέτειαν.

— Ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὸ «Μπουκέτο», τὸ ὁποῖον μοῦ ἦτο πάντοτε πολὺ συμπαθές, θὰ μιλήσω σὲ σὰς ἐντελῶς εὐλιχρινῶς, θὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου. Λοιπὸν ναί, παρεσύρθη ἐν εἰς τὰς καταχρήσεις καὶ ἔκαμα ὅ τι ἔκαμα, σχεδὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω πῶς. Πτωχὴ κόρη ἤμουν. Εἶχα ἀνάγκη. Καὶ τὰ χρήματα εἶνε τόσο ἀναγκαῖα στὴ φτωχολογιά! Ὅταν γάντελήφθη ὅτι τὰ ποσὰ ποὺ πέρνω προέρχονται ἀπὸ καταχρήσεις, ἦταν πεινὰ ἀργά. Ἡ γοητεία τῶν χρημάτων μὲ εἶχε παρασύρει, ἤμουν πεινὰ

Ἡ Χρηστὶνα Ταμπάρουδου

ἐνοχος...

Ἡ δὲς Χρηστὶνα στενάζει εἰς τὸν σημεῖον αὐτὸ καὶ προσέθει :

— Καὶ τί δὲν κάνει, κύριε, ἕνα φτωχοκόριτο γιὰ τὰ χρήματα σήμερα!

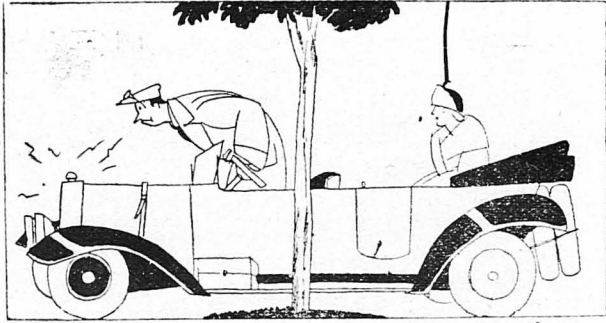
»Θέλετε ὁμῶς νὰ σῆς πῶ καὶ : Ὅπως ἀνελήφθη ἐν τῶν ὑπέροχων, κατεστράφη γιὰ τοὺς τίποτα. Οἱ κ. κ. Δρακάτος καὶ Φαρδέλλος δὲν ἔκαμαν τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων δίκαια. Μοῦ εἶδαν διάφορα μικροποσὰ καὶ αὐτοὶ κρατοῦσαν τὴν μερίδα τοῦ λέοντος! Κρίμα σιὸς κόπους μου. Κρίμα σὲ μένα!

»Πολλὰς φορὲς μ' ἔβυλε τὴ συνείδησίς μου γιὰ ὅ τι ἔκαμα. Φοβόμουν. Ἀγωνιούσα. Ὁ Δρακάτος ὁμοῦ μὲ καθρολόγησε. Καὶ τὸν ἐπίστευα. Πῶς νὰ μὴ δώσω πίστιν στὰ λόγια του, τὴν στιγμὴν ποὺ μὲ διαβεβαίωνε ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος, καὶ ὅτι ποτε δὲν θὰ μᾶς ἀνελάμπαν; Ἡ μὲ γελοῦς ἡπίστευε καὶ αὐτὴ πῶς θὰ τὴ γλυτώνωμε καὶ νὰ ποὺ καταντήσαμε!

»Εἶχα καὶ ἐγὼ τὸ ὄνειρό μου κίμωννας ὅ τι ἔκαμα. Τὸ ἐξομολογούμαι σὲ σὰς : Ἀγαπούσα κάποιον νεό. Εἶχαμε ἀρραβωνιασθῆ. Θὶ γινόμενος γυναικῶν του. Καὶ συνεκέντρωνα χρήματα μὲ τὸ ὄνειρόν της μελλούσης εὐτυχισμένης ζωῆς μαζί του. Καὶ νὰ τώρα ποὺ κατέληξα. Πιστέψατέ με, δὲν σκέπτομαι πεινὰ κανένα ἄλλον, παρὶ τὸν μνηστήρα μου. Γι' αὐτὸν ζῶσα Γι' αὐτὸν λυποῦμαι καὶ παρῶσομαι. Γι' αὐτὸν λέω γιὰ μένα : Κι' ὁμοῦ ὅ τι ἔκαμα, τὸ ἔκαμα καὶ γι' αὐτὸν, γιὰ νὰ ζήσουμε χωρὶς περιστάσεις... Ἄν τὸν χάσω, κατόπι τῶν ὅσων συνέβησαν, δὲν θὰ μεταρῶμαι ὅ ὑποφέρω τῆ ζωῆ!

Νέος βαθὺς στεναγμὸς καὶ ἡ θλιβὴ Χρηστὶνα συνεχίζει :

— Μὲ ρώτησαν γιὰτι δὲν ἔβρυγα γιὰ τὴν ἔδραση. Πῶς ὁμοῦ ποὺ δὲν ἔπειρα διὰ μὲν ἕνα μεγάλον ποσὸν στὰ χεῖρά μου; Ἴταν ἀκόμη πῶς εἶχα πλῆθος ρούχα καὶ καπέλλα. Σὰς ὀρίζομαι πῶ,

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ", ΤΟΥ Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Ο ΧΟΝΤΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Δεξιόμενος εἰς τὸ σπῆτι σου τὸν χοντράθρωπο, τί ἄλλο μπορεῖς νὰ προσμένῃς νὰ ἴδῃς καὶ ν' ἀκούσῃς ἀπὸ αὐτόν, παρὰ χοντροκουβέντες καὶ χοντροκαμώματα.

Θὰ σοῦ διηγηθῆ μὲ ὅλες τῆς λεπτομέρειας, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον σφάζει τὸ γουρουνόπουλο αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ πῶς ἐπειτα τὸ συγυρίζει καὶ τὸ σουβλίζει.

Ἐπιρὲς τὸ βράδυ ἔβρα ῥομπάνια καὶ ἔβρα πολλὰ καὶ τοῦ ἐκάμανε φούσκωμα καὶ ἐρευνότουσε ὅλη νύχτα...

Κ' ἐκεῖνος ὄντας ἐχθρὸν τὸ σακκαθλί του γιομάτο, δὲν ἔχει χρεῖα κανένα.

Καὶ τὸ γαῖδαρό του δὲν τὸν προσέχει ὁ ἄνθρωπός του καὶ τὸν ἐπίσπεσε τὸ σαμάρι καὶ τοῦ πληγώσε τὴ σάχη...

Κ' ἐνὸς σου κάνει τέτοιους καὶ ἄλλες ὀμοῖες ὁμιλίαι, φρεῖ σὶδὸ πάτομα. Καὶ κάποτε μάλιστα σοῦ κάνει καὶ τὴ χάρι νὰ τρέψῃ τὴ φτυσίαν τοῦ μὲ τὸ παπούτσι του.

Ἄν τὸν ἐκάλυπες νὰν τὸνε γρηψῇ, μὴ βάλῃς κοντὶ του τὴν κυρία σου, μήτε τὴν κόρη σου καὶ τὸ μεσάρι εὐθύς ἐπειτα στείλε ἰο στὴν πλύσι.

Στὸ θέατρο θέλει τὸν ἴδιος νὰ κρεμῆται ἀπὸ τὸ θεῶρετο καὶ νὰ φωνάζῃ τῆς ἐντόπισός του.

Στὴν ἀγορὰ συνομιλεῖ ἀδελφικαῖα μὲ ὅλους τοὺς χαμῶληδες, ἀπὸ τοὺς ὁλοίους δὲν ξεχωρίζεται ἡ ξεχωρίζεται μόλις.

Τὸν ἐμπάσσει εἰς τὴν κἀμωρη σου νὰ συνομιλήσῃτε γιὰ ὑπόθεσις; Μὰ ἐκεῖνὴ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνος ἔβρα ἄλλοθι καὶ ἔβρα καὶ χρεῖσὶ ἄφθονο... Ἐνδέχεται δὲ καὶ τὰ πόδια του νὰ εἶνε δύο ἄνθρωπῶμας, εἰς τὴν ὁμήν τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος βέβαια θὰ εἶνε συνειθισμένους, ἀλλὰ σὺ ὄχι.

Ἡ ὅλη ἐξωτερικὴ του συμπεριφορὰ, συμφωνοῦσα μὲ τὴν ψυχικὴν του κατάστασι, τὴν ἐξωτερικουμένην διὰ τὸν ὀμιλιῶν του, ποὺ δέχεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦτος ἡ ἔφησε καὶ ἀναθρῶ φηκε μεταξὺ χυδαίων ἢ ἡ φῶσι του ἦτον τέτοια, ποὺ ἀντιστάθηκε σ' ὄλην τὴν ἐπώσοῦν καλὴν ἀναθροφήν καὶ τὴν ἐπιρροήν τῆς καλῆς κοινότηας.

ΜΕΤΑΞΥ ΧΟΝΤΡΑΝΘΡΩΠΩΝ

Κουμπάρους εἶνε νὰ ξενίζονται παρὰ Κουμπάρων. Στὸ τραπέζι εἶχαν ἄλλες καὶ χαγιάρι, ἀλλ' ὁ ξενιζόμενος Κουμπάρους ἐχούμηξε σὸ χαγιάρι, καὶ εἶπαγε ὅτι θέλει νὰ τὸ καταπῆ ὅλο μόνος του. Ἐσοῖ ὁ σηκῆτατος τοῦ εἶπε :

— «Φίε Κουμπάρ' εἰπές.»

— «Καλὸ καὶ τὸ χαγιάρι!» Ἀποκρίθηκε ὁ ἔξνος.

Πραγματικῶς, τὸ χαγιάρι ἐκτετακτόθηκε, καὶ τότε ἄρχισε εἰς εἶπές : μὲ, χαιτώντας ἀπὸ ἄνω τὴν φορὰ... Καὶ τότε πῆλὸ ὁ σηκῆτατος τοῦ εἶπε :

— «Ἀπὸ δύο, Κουμπάρους, γῶστε τοὺς ποθαμένους εἰ; τὸ χωσιό σου;

— «Ἀπὸ δύο, λέει ὁ ἔξνος, καὶ ὅτιες πέσουν καὶ πολλοί, τοὺς χωνομερὲ καὶ ἀπὸ τρεῖς.» Συβρίζοντας τότες ἀπὸ τρεῖς εἰ; τὸ σῆμα του ἱ.

Καὶ πῆλὸ ὁ σηκῆτατος τοῦ λέει :

— «Μὰ ἔξορις, Κουμπάρους, ποῦσαι χοντροῦς;»

— «Ἄ, λέει ὁ ἔξνος, καὶ ποὺ νάβλεπες τὸν ἀδερρό μου! Δὲν τὸνε χωροῦν ἡ πόρτα!»

+ ΔΝΑΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ὄλες—ὄλες ἡ φορεσιὰς μου εἶνε δύο καὶ ἄλλα δύο τὰ καπέλλα μου. Τί ἄλλο νὰ σὰς πῶ; Ὁ Θεὸς νὰ μὲ ληπθῆ καὶ νὰ μὲ σώσῃ!

Αὐτὰ ἐπιλέγει ἐν ὄλθρῃ ἡ θλιβὴ Χρηστὶνα καὶ μένει βυθισμένη εἰς σκέψεις καὶ ὄνειρα Ὀνειροπολεῖ ἴσως ἐκεῖνον ποὺ λητρεύει καὶ δὲν τὴν ἐνοχλοῦμεν περισσότερο...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ